

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Περιλήψης προηγουμένων)

“Ένας γάλλος εγγενης φθάνει μετεμφισμένος με τον ακόλουθό του Λαντνύ στο πανδοχείο του ‘Ισπανικού χωριού ‘Αγγρέλα, ζητώντας ν’ ανακαλύψει τον πύργο του Δόν Διέου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στον πύργο αυτόν έβγουν άταγώς κι ‘έχουν κλεισίει την πεντάμορφη σενορία Δολόρα, την όπιαν ό Γάλλος κόμης έγγιώσει και άγάπησε τρελλά στή Μαδρίτη, ύποσχεθείς σ’ αυτήν προστασίαν κατά των καταζητώντων σεβίαν του Δόν Διέου.

Μέσα στό ξενοδοχείον του Τρουξίλλου, άνθρωπον ύπόουλου, κακοήγου, ό κόμης διηγετεί στον Λαντνύ τό της γνωριμίας του με την Δολόραν και πός ό Δόν Διέος, όστις έπίσης ενδιαφέρεται γι’ αυτήν, έθεσε εις κίνησιν έναντιον του ανθρωπίνης και διαβολικής δυνάμεως γιά νά τον έξοντώσῃ.

Κατέπειν γεννημένη συζητήσεως περί τού ξενοδόχου, στό πρόσωπον του όποιου ό κόμης αναγνώρισε ένα των τεσσάρων δολοφόνων όί όποιοι τού είχαν έπιτεθή και τον επέλωσαν βαρεία στή Μαδρίτη, τον προσκαλούν εις τό δωμάτιον διά νά τον φραφέρουν. Τού ζητούν κατ’ άρχάς πληροφορίας περί της Στεφανίνης, ύπερστρίας του ΔονΔιάς και συζύγου του Τρουξίλλου, άλλ’ έμπιστον του κόμητος, διά την όποιαν ό τελευταίος λέγει στον ξενοδόχον ότι είνε άναδέξιμά του. ‘Ο Τρουξίλλος τούς πιστεύει και άναλαμβάνει νά τούς εισαγάγη στον πύργον. Κατά την συζητησιόν όμως του κόμητος με την Στεφανίνην, ό Τρουξίλλος αντιλαμβάνεται την μεταμφιεσίον του, τον ύπομαίεται ώς φραστήν της συζύγου του και ζητεί νά τον άποκαλύψῃ.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

— Κάτω τή μάσκα ! ουδίαζε ό ξενοδόχος ό όποιος είχε προσκολληθεί στό ρούχου του.

Τά μάτια του κόμητος άστραψαν και ειπε άπειλητικά στον Τρουξίλλο :

— Πίσσω, κακούργε !

‘Αφορώοντας ό κάπηλος εφώνασε και γιά τρίτη φορά :

— Κάτω τή μάσκα ή σου τή βγάσω.

Και, «άμ’ έπος, άμ’ έργον», έπεχειρήσασε ν’ άποσπάσῃ την προσοπίδα του κόμητος, αλλά ή χειρονομία του αυτή έτελειώσασε με μία κραυγή πόνου. ‘Ο κόμης τον είχε πισίει από τον καρπό της χειρός και τον έσφιξε με δύναμη.

— Θέλεις λοιπόν, παλιάνθρωπε, νά δής ποιός ειμαι ; Δές λοιπόν και πέθανε !

Λέγοντας αυτά ό κόμης εσήκωσε την φρενίτικη γενειάδα του, φανέρωσε τ’ ώραιον του πρόσωπο τό όποιο ό θυμός έκανε τρομερό και σήκωσε τό χέρι του με τό έγχειρίδιο γιά νά χτυπήσῃ.

‘Ο Τρουξίλλος θά ήταν νεκρός άν δεν έμπαυε ή Στεφανίνη μεταξού του κόμητος και του συζύγου της, ίκετεύοντας :

— ‘Έλεος ! εύσπλαχνία !...

‘Ο Τρουξίλλος με εις τριχάς του κεφαλιού του άνορθωμένες, εφώνασε με τρόμον :

— ‘Ο κόμης ζωντανός !... ‘Ο κόμης εδω !...

— ‘Ε ! ναι... ό κόμης, ειπε ή Στεφανίνη. Τι σ’ ενδιαφέρει ; Βλέπεις, Τρουξίλλε, σού χαρίζε την ζωή κ’ εσύ σώσε τον, μη τον προδώσῃς ! ‘Έτσι θά με χάσεις νά σ’ άγαπώ και νά σ’ εκτίμω ως την τελευταία μου πνοή.

Συγχρόνως ό κόμης, ειπε στον Τρουξίλλο :

— ‘Έχεις χίλια δουκάτα, άν με βγάλεις από δω μέσα.

Μά ό Τρουξίλλος μ’ ένα πήδημα βρέθηκε στό μέσον της αιθούσης, παρασύροντας και τή γυναίκα του πού προσπαθούσε νά του κλείσει τό στόμα.

— Λαζαρίλλο, Παχέκο, ‘Αντρέα ! φώναζε.

Συγχρόνως άκούστηκαν βήματα και φωνές από μέσα. ‘Η Στεφανίνη τότε άρπαξε τό έγχειρίδιο του κόμητος και ειπε στον Τρουξίλλο :

— ‘Ακου δώ, Περέζ, άν δεν σώσεις τον κόμητα, άν και μία τρίχα μόνο του κεφαλιού του πάθει τίποτε, άν δεν τον βγάλεις όσο και άβλαβή από δω μέσα, όρκίζομαι ότι θ’ αυτοκτονήσω άμέσως, εδω μπροστά σου...

Και λέγοντας αυτά έκωσε έλαφρά την αιχμήν του έγχειριδίου μέσα στό λαμό της, όστε φράνξῃ μια σταγών αίματος.

‘Ο Τρουξίλλος ταραμένως έβγαλε μετ’ κραυγή τρόμου. ‘Αγκάλιασε τή γυναίκα του και προσπαθούσε νά της πάρῃ τό μαχαίρι, όταν έξαφνα άνοιξε ή πόρτα, πολλοί όπλοφόροι παρουσιάστηκαν έν τών όποιων δύο κρατούσαν πυροστός άναμμένους. ‘Από πίσω τους ερχόντουσαν ό δόν ‘Αντώνιο Παραβεδράς και ή δόνα Δολόρα.

Βλέποντας έκείνην πού λάτρευαν ό κόμης έχεσασε τά πάντα. Παρ’ όλίγων νά καταστραφῇ. Τό χέρι όμως της Στεφανίνης έσφιξε τό δικό του γιά νά του ύπενθυσῃ τή θέσι του.

Μιά στιγμή γενικής άγωνίας έπακολούθησε.

Μέ τό σπαθί στό χέρι όί όπλοφόροι περιέμναν νά μιλήσῃ ό Τρουξίλλος. ‘Η Στεφανίνη, έκρυψε στό στήθος της τό έγχειρίδιο και έκύτταζε άπλανάς τον άντρα της ό όποιος εστεκότανε άμήχανος και άφωνος.

‘Ο δόν Παραβεδράς ύποβαστάζοντας την Δολόρα κατέβηκε τή σκάλα.

Είταν ένας ύψηλός γέρος με παγερή και περήφανη φυσιογνωμία. ‘Η Δολόρα, σκυθρωπή, άπαθής έδινε την έντύπωση άγάμματος.

Τότε ό δόν ‘Αντώνιο στρέψας τό βλέμματα, στην όμηγυρι, έρώτησε χωρίς νά ιδῇ τον κόμητα, ό όποιος είχε χαθεί μεταξού των ύπηρετών :

— Γιατί αυτή ή φασαρία ; Ποιός τολμά και ταράσσει την ήσυχία της δεσποσύνης ;

‘Ο Τρουξίλλος έκανε ένα βήμα εμπρός. Μιά λέξι άν έλεγε ό κόμης είταν χαμένος.

— ‘Αν τον προδώσῃς, αυτοκτονώ ! τού ψιθύρισε ή Στεφανίνη. — Χίλια δουκάτα ! τού ψιθύρισε ό κόμης.

‘Ο κάπηλος κήθιδρος ύπεκλήθη μπρός στον δόν ‘Αντώνιο. — ‘Εξοχώτατε, ειπε, πρέπει νά σας όμολογήσω...

‘Ένας ύπόκοφος λυγρός της Δολόρας διέκοψε την όμιλία του. Μπρός στό δολοφόνον του άγαπημένου της εύρισκομένη, ή νέα δέ μόρσασε νά κρηψῇ τή συγγίνήν της και εκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στό χέριά της.

‘Ο δόν ‘Αντώνιο έσπευσε ύποκριτικά νά την περιποιηθῇ και την έβαλε κάπου νά καθήσῃ.

Στό άναμεταξύ ό κάπηλος, ό όποιος είχε συνέλθῃ, έφαχνε νά βρῇ τό δέμα του κόμητος με τό διακόσια φιορίνια. Τό βρήκε μπρός στό πόδια του Λαζαρίλλου και πρós μεγάλη δυσασέκεια του τελευταίου, ό όποιος τό είχε άντιληφθῇ, τό τράβηξε κοντά του με τό ποδι του. Τότε έσκυψε, τό πήρε και τό εκρυψε μέσ’ στή ζώνη του, ένψ συγχρόνως σκεπτότανε :

— Σώζοντας τον κόμη, κερδίζω την άγάπῃ της γυναίκας μου και χίλια δουκάτα άκόμη. ‘Ας τού δώσωμε λοιπόν δρόμο. ‘Επειτα κ’ ό αφέντης μου δεν έχει νά ζημιωθῇ και πολύ άν περιμένῃ λίγο...

— Λοιπόν, τι έλεγε, Τρουξίλλε ; τον έρώτησε έκείνη τή στιγμή ό δόν Παραβεδράς.

— ‘Έλεγα, εξοχώτατε, ότι έκανα ένα σφάλμα σπουδαίο και παραδίδομαι στην εύσπλαχνία της ένδοξότητός σας όπως τύχη της συγγενείας του Δόν Διάς όταν επιστρέψῃ...

— Και ποιό ειπε τό σφάλμα σου αυτό !

— ‘Έμπασα μέσα στον πύργο ένα ξένο.

‘Ο Παραβεδράς, πού τότε μόλις άντελήφθη την παρουσία του κόμητος, συνοφρωθή :

— Θά πληρώσῃς πολύ άκριβά αυτή σου την άπειροσέψια. Και ποιός ειν’ αυτός ό άνθρωπος ;

— ‘Ο αίάδοχος της συζύγου μου.

‘Η Στεφανίνη και ό κόμης άνάπνευσαν τότε σά νά είχε φύγει από τό στήθος των ένα μεγάλο βάρος.

‘Ο Τρουξίλλος έσυνέχισε :

— Όσο γιά τό θόρυβο πού άκούσατε, μονάχα εγώ φταίω, έξοχώτατε. Θέλαμ νά φύγωμε και έπειδή εφώνασα επανειλημένως τούς ύπηρέτας νά μās άνοήσουν την πόρτα, και δέ μās άκουσαν, αναγκάσθηκα νά φωνάξω δυνατώτερα. Σās ζητώ συγγνώμη γι’ αυτό, έξοχώτατε...

‘Ο δόν ‘Αντώνιο δεν ειχε κανένα λόγο νάμφιβάλλῃ γιά την πλαστή αυτή ιστορία, έννευσε πρός τον κόμητα και τού ειπε :

— Πληρώσατε.

‘Ο κόμης έπλησίασε.

— ‘Από πού έρχασθε ; τον έρώτησε.

— ‘Από τās Κάτω Χώρας.

— Τι νέα έχετε από κει—κάτω ;

— ‘Απολύτως τίποτε, έξοχώτατε. ‘Η δούκισσα της Πάρμας Μαργαρίτα έξεκολουθε νά μās κυβερνήξῃ έν όνόματι του άδελφου της και βασιλέως μας Φιλίππου του Β’.

— Τή λυπήμαι πολύ, άπάντησε ό Παραβεδράς, γιατί τό έργον αυτό εινε άνώτερο των δυνάμεών της. Τό ‘Εθνος αυτό των Βελγών, των ‘Ολλανδών και των Φλαμανδών δεν εινε εύκολό νά κυβερνηθῇ.

— Είτε αλήθεια ότι συμβαίνουν συχνά επαναστάσεις, αλλά κ’ ή δούκισσα εις καταπνίγει μες στό αίμα.

(‘Ακολουθεί)

